

PAULA HAWKINS

HET
BLAUWE UUR

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Paula Hawkins Ltd
Oorspronkelijke titel: *The Blue Hour*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: Mumtaz Mustafa / HarperCollins US
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © plainpicture / Sarah Eick – The Rauschen Collection
Foto auteur: © Phoebe Grigor
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1607 8
ISBN 978 94 027 7279 1 (e-book)
NUR 330
Eerste druk oktober 2024

Originele uitgave verschenen bij Doubleday, een imprint van Transworld Publishers, een divisie van Penguin Random House UK, Londen.

Paula Hawkins has asserted her right under the Copyright, Designs and Patents Act 1988 to be identified as the author of this work.

Het gedicht *And death shall have no dominion* van Dylan Thomas op pagina 7 is naar de vertaling van Arie van der Krogt.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

De maan wekte me, helder en dichtbij. Ze wierp zo'n vreemd licht over de zee, een donker soort daglicht, alsof je naar het negatief van een foto keek. Ik kon niet meer in slaap komen. Het lukt me al wekenlang niet om te werken, dus ging ik naar het strand. Ik was blootsvoets en het zand was koud onder mijn voeten, waardoor ik zin had om te rennen.

Er stond een wind, vreemd warm, die het zand liet stuiven, en de wolken die voor de maan schoven wierpen schaduwen die me achtervolgden. Ik moest steeds denken aan een liedje dat ik van Grace had geleerd, over wolven die de recente doden opgroeven vanonder de groene zoden en hun arme botten over de aarde uitstrooiden.

De laatste tijd voel ik me ook een beetje wild.

Ik rende en rende tot ik met mijn voeten in het water stond. Toen ik me omdraaide keek ik naar het eiland, naar het huis, naar mijn slaapkamerraam waar het licht nog brandde, en daar zag ik iets bewegen. Het gordijn waarschijnlijk, maar ik verstijfde. Ik keek en wachtte, wilde dat hij weer zou verschijnen, maar er was niets, niets en niemand, alleen het water dat opeens tegen mijn kuiten klotste, tegen mijn knieën.

Het zand stoof niet meer, ik zag helemaal geen zand meer, alles

stond onder water en ik moest nog zo ver. Ik probeerde te waden, zo snel als ik kon, maar ik had wind tegen en het getij was als een rivier. Ik bleef maar struikelen, op mijn knieën vallen. De kou voelde als een klap, alsof ik keer op keer geslagen werd.

Ik denk niet dat ik ooit zo'n doodsangst heb gevoeld.

Tegen de tijd dat ik weer bij de trap kwam, was ik zo uitgeput dat ik nauwelijks nog kon bewegen. Ik lag op de grond en bibberde zo hevig dat het voelde alsof ik stuiptrekkingen had. Uiteindelijk wist ik overeind te komen en omhoog te lopen naar het huis. Ik nam een douche en kleepte me aan, ging naar het atelier en begon te schilderen.

Division II (circa 2005)

Vanessa Chapman

Keramik, urushi-lak, bladgoud, gouddraad, rib van evenhoevige,
hout en glas

In bruikleen van de Fairburn Foundation.

Division II is een van de slechts zeven sculpturen die Chapman heeft gemaakt waarin ze keramische stukken combineerde met gevonden voorwerpen. Het is een bedrieglijk eenvoudige assemblage: een groep objecten die aan draden hangen in een glazen behuizing en ten opzichte van elkaar gerangschikt zijn.

Door de objecten op deze manier te presenteren stelt Chapman vragen over insluiting en uitsluiting, over wat we verbergen en wat we onthullen, over waar we gul geven en waar we achterhouden, over wat we maken en wat we achterlaten.

Van: bjefferies@gmail.com

Aan: info@tatemodern.co.uk

Onderwerp: Chapmans tentoonstelling *Sculpture and Nature*

Geachte heer/mevrouw,

Ik heb erg genoten van mijn bezoek aan Tate Modern afgelopen weekend, vooral van de tentoonstelling *Sculpture and Nature*, die een aantal prachtige werken bevatte. Ik zag echter een fout op het bordje bij Vanessa Chapmans werk uit 2005, *Division II*, waarop een rib van een evenhoevige als materiaal stond vermeld. Dankzij mijn jarenlange werkervaring als forensisch antropoloog kan ik u verzekeren dat de rib in het werk niet van een evenhoevige afkomstig is, maar van een mens.

Ik vermoed dat het heel goed mogelijk is dat Ms Chapman zelf een vergissing heeft begaan: voor het ongeoefende oog lijkt de rib van een hert sterk op die van een mens.

Ik dacht dat u hier misschien van op de hoogte moest worden gesteld.

Met vriendelijke groet,
Benjamin Jefferies

1

In de snijdende kou van een verblindende oktoberochtend staat James Becker op de loopbrug, met zijn heup tegen de leuning, een sigaret te rollen. De beek stroomt zwart en langzaam onder hem door, met water dat bijna bevroest, sijpelend als stroop over de roestbruine stenen. Dit punt is halverwege zijn dagelijkse wandeling naar zijn werk, die twaalf minuten duurt vanaf de Gamekeeper's Lodge, waar hij woont, naar Fairburn House, waar hij werkt. Vijftien minuten als hij een rookpauze houdt.

De kraag van zijn jas omhoog, een steelse blik over zijn schouder; voor een buitenstaander lijkt hij misschien iets heimelijks te hebben, maar daar heeft hij geen reden toe. Hij hoort hier. Hoe verbazingwekkend ook – zelfs hij kan het nauwelijks geloven. Hoe kan hij, vaderloze bastaardzoon van een supermarktkassière, openbareschooljongen in een goedkoop pak, hier wonen en werken, in Fairburn, tussen de aristocraten? Hij pást hier niet. Maar op de een of andere manier, dankzij hard werken, stom geluk en slechts een vleugje verraad, is hij hier toch.

Hij steekt zijn sigaret op en kijkt nog één keer over zijn schouder naar de lodge, waar het warme licht uit het keukenraam de beukenhaag goud kleurt. Niemand kijkt naar hem – Helena zal

nog wel in bed liggen, het kussen tussen haar knieën geklemd – dus niemand ziet dat hij zijn belofte om te stoppen verbreekt. Hij is wel geminderd, naar nog maar drie per dag. Zodra het water bevriest, denkt hij, stop ik helemaal.

Hij leunt achterover tegen de reling, neemt een ferme trek van zijn sigaret en kijkt naar de heuvels in het noorden. Er ligt al een dun laagje sneeuw op de toppen. Ergens tussen hier en daar loeit een sirene, en Becker meent op de weg een flits van blauw licht te zien, een ambulance of politieauto. Zijn bloed stroomt snel en zijn hoofd tolt van de nicotine. In zijn maag voelt hij, zwak maar onmiskenbaar, een steek van angst. Hij rookt snel, alsof het op die manier minder schade aanricht, en schiet de peuk over de reling het water in. Hij steekt de brug over en loopt knarsend over het berijpte gazon in de richting van het huis.

Als hij de deur van zijn kantoor opendoet, is zijn vaste telefoonlijn aan het rinkelen.

‘Hallo?’ Becker klemt de hoorn tussen zijn schouder en kin, zet zijn computer aan en draait op zijn stoel om met uitgestrekte arm het koffiezetapparaat op het bijzettafeltje aan te zetten.

Na een korte stilte hoort hij een heldere, afgemeten stem: ‘Goedemorgen. Spreek ik met James Becker?’

‘Jazeker.’ Becker typt zijn wachtwoord in en wurmt zich uit zijn jas.

‘Juist.’ Weer een stilte. ‘Met Goodwin, Tate Modern.’

De telefoon glipt van Beckers schouder. Hij vangt hem op en drukt hem opnieuw tegen zijn oor. ‘Sorry, met wie?’

De man aan de andere kant van de lijn ademt hoorbaar uit. ‘Will Goodwin,’ zegt hij, zijn messcherpe klinkers overdreven gearticuleerd. ‘Van Tate Modern in Londen. Ik bel omdat we een probleem hebben met een van de werken die Fairburn in bruikleen heeft gegeven.’

Becker schiet overeind, zijn vuist balt zich om de hoorn. ‘O jesus, jullie hebben hem toch niet beschadigd, hè?’

‘Nee, Mr Becker.’ Goodwins toon druipt van de zelfbeheersing. ‘We hebben uitstekend voor alle drie de werken van Fairburn gezorgd. We hebben echter aanleiding gezien om een van de sculpturen, *Division II*, uit de tentoonstelling te halen.’

Becker gaat fronsend zitten. ‘Hoe bedoelt u?’

‘Volgens een e-mail die we hebben ontvangen van een zeer vooraanstaand forensisch antropoloog die afgelopen weekend onze tentoonstelling heeft bezocht, bevat *Division II* een menselijk bot.’

Beckers lachbui wordt beantwoord met bodemloze stilte. ‘Het spijt me,’ zegt Becker, nog steeds grinnikend, ‘maar dat is gewoon –’

‘Excuses lijken me hier inderdaad op zijn plaats!’ Goodwin klinkt moordlustig. ‘Ik vrees dat ik dit minder vermakelijk vind dan u. Dankzij uw incompetentie als conservator hebben we in mijn allereerste expositie als directeur en de allereerste tentoonstelling van het museum sinds de pandemie onbedoeld menselijke resten tentoongesteld. Hebt u enig idee hoe schadelijk dit kan zijn voor ons als instituut? Door dit soort dingen worden mensen gecanceld.’

Nadat Becker eindelijk heeft opgehangen, staart hij naar het computerscherm voor hem, wachtend tot Goodwin hem de e-mail doorstuurt. Deze klacht – als je het zo kunt noemen – is overduidelijk onzin. Een grap misschien? Of een vergissing?

Het bericht verschijnt bovenaan in zijn inbox en Becker klikt erop. Hij leest het twee keer, googelt de afzender (een gerespecteerd academicus aan een grote Britse universiteit, waarschijnlijk geen grappenmaker) en klikt dan op ArtPro, de catalogussoftware van Fairburn, om het werk in kwestie op te zoeken. Daar is het. *Division II*, circa 2005, door Vanessa Chapman. De vermelding bevat kleurenfoto’s, gemaakt door Becker zelf. Aardewerk, hout en bot, opgehangen aan nylondraad, zweven om elkaar heen in een door

Chapman zelfgemaakte glazen kist. Het aardewerk en het bot zien er identiek uit: fragiele hagelwitte spindels, gebroken in het midden en aan elkaar gehecht met lak en goud.

De eerste keer dat hij het werk zag, dacht hij dat het een verkeerde zending was. Een sculptuur? Vanessa Chapman was geen beeldhouwer, ze was schilder, keramist. Maar toch was het er, mooi en vreemd, een delicaat enigma, de perfecte puzzel. Geen toelichting, alleen een korte vermelding in een schrift, waarin Chapman het had over de problemen die ze had ondervonden bij het in elkaar zetten van de 'huid', de glazen behuizing van de andere onderdelen. Ontegenzeggelijk van haar dus, en nu van hem. Nu was het aan hem om het te onderzoeken, te catalogiseren, te beschrijven en tentoon te stellen, aan de wereld te presenteren. Het werd kortstondig getoond in Fairburn House en is sindsdien door duizenden (tienduizenden!) mensen bekeken, in bruikleen bij musea in Berlijn en Parijs, en nu dus in Londen.

Een menselijk bot! Dat is gewoon absurd. Becker schuift zijn stoel van zijn bureau, staat op en kijkt uit het raam.

Zijn kantoor bevindt zich in de openbare vleugel van Fairburn House en kijkt uit over de oostelijke binnenplaats. In het midden van een gazon als een biljartlaken staat een bronzen Hepworth, de rondingen gepolijst door het ochtendlicht, de schuine, gekromde wanden van de holte in het hart glinsterend groen. Door die ovale holte heen ziet Becker Sebastian gehaast over het gras lopen, zijn telefoon tegen zijn oor gedrukt.

Sebastian Lennox is de erfgenaam van Fairburn. Zodra zijn moeder het loodje legt wordt Sebastian eigenaar van dit huis, van de lodge waar Becker woont, van de binnenplaats, van de Hepworth en van de velden daarachter. Hij is ook directeur van de stichting, en dus niet alleen Beckers huisbaas, maar ook zijn werkgever.

(En zijn vriend. Vergeet dat niet.)

Becker ziet Sebastian langs het bronzen beeld lopen, zijn glimlach nét iets te breed, zijn lach hoorbaar, zelfs op deze afstand. Becker draait zich half om, en de beweging trekt Sebastians aandacht. Hij tuurt zijn kant op, steekt ter begroeting een hand op en spreidt zijn vingers om 'vijf' aan te geven. Vijf minuten. Becker stapt weg van het raam en gaat weer achter zijn bureau zitten.

Tien, vijftien minuten later hoort hij Sebastians voetstappen in de hal, en even later stormt Sebastian het kantoor binnen, als een golden retriever in mensengedaante.

'Je gelooft nooit wat voor telefoontje ik net kreeg,' zegt hij, een pluk van zijn blonde haar uit zijn ogen schuivend.

'Van Will Goodwin, toevallig?'

'Ja!' Sebastian lacht en ploft in de leunstoel in de hoek van Beckers kantoor. 'Doodsbenauwd dat hij gecanceld wordt. Hij heeft jou dus ook gebeld?'

Becker knikt. 'Ze halen het werk uit de tentoonstelling,' zegt hij. 'Het... Het is een totaal overdreven reactie -'

'Vind je?'

Becker spreidt zijn handen. 'Natuurlijk! Dat moet wel. Het werk is door god weet hoeveel mensen bekeken, inclusief experts. Als het een menselijk bot was, had iemand dat heus wel eerder gezien.'

Sebastian knikt en trekt zijn mondhoeken omlaag.

'Ben je nou teléúrgesteld?' vraagt Becker ongelovig.

Sebastian haalt zijn schouders op. 'Het is je misschien ontgaan, Beck, maar het Britse publiek heeft nou niet bepaald de deur platgelopen sinds we weer open zijn... Ik dacht dat een vleugje mysterie, de suggestie van een schandaal misschien...'

'Schandaal? Klinkt goed.' De twee mannen draaien zich om en zien Helena in de deuropening staan. Ze is van kin tot enkels gekleed in zwart kasjmier, een jurk van ribstof die nauw om haar

buikje sluit. Er zijn een paar plukjes kastanjebruin haar losgeraakt uit haar paardenstaart en er is een felle kleur te zien op haar jukbeenderen. Ze is lichtjes buiten adem.

‘Hels!’ Sebastian springt overeind, omhelst haar en kust haar zachtjes op beide wangen. ‘Stralende ster. Ben je komen lopen? Kom binnen, ga zitten!’

Helena laat zich naar de leunstoel leiden waaruit Sebastian net is opgestaan. ‘Ik had zin in een wandelingetje,’ zegt ze en ze glimlacht naar Becker, die haar met lichte verbazing aankijkt. ‘Het is zo lekker buiten, het liefst zou ik een eindje gaan rijden, maar...’ Ze wuift met haar hand door de lucht om Beckers bezwaren af te weren. ‘...dat ga ik natuurlijk niet doen. Dus vertel, wat is er voor schandaal?’

Ze luistert aandachtig naar Beckers uitleg en onderbreekt hem als hij bij de clou komt. ‘Maar dat werk was te zien in de Berlinische Galerie! Het was deel van de expositie *Twenty-One* in het Musée d’Art Moderne in Parijs!’

Becker knikt. ‘Dat is precies wat ik zei.’

‘Dus... wat ga je doen?’

Sebastian gaat op de rand van Beckers bureau zitten. ‘Geen idee,’ zegt hij. ‘Eerlijk gezegd snap ik de ophef niet helemaal. Stel dat het bot inderdaad van een mens afkomstig is. Ze zal geen graf hebben leeggeroofd, toch? Wat maakt het eigenlijk uit?’

Becker bijt op de binnenkant van zijn wang. ‘Je kunt niet zomaar menselijke resten tentoonstellen, Seb.’

‘Het British Museum hangt er vol mee!’

‘Dat is waar.’ Er breekt een glimlach door op Beckers gezicht. ‘Maar volgens mij ligt dit een beetje anders.’

Sebastian draait zich om en kijkt hem boos aan. ‘Nou, dat vindt Goodwin kennelijk ook. Hij is compleet in paniek. Hij wil het werk naar een privélab sturen om te laten testen, in het geheim, natuurlijk –’

‘Geen sprake van!’ Becker springt overeind en stoot per ongeluk tegen het bureau aan, waardoor hij koffie op het gladde, groene leren blad knoeit. Sebastian en Helena kijken toe hoe hij met een handvol tissues verwoed de gemorste koffie opveegt. ‘Om het bot te testen moeten ze de glazen kist kapotmaken, en die kist is onderdeel van het werk. Ze heeft hem zelf gemaakt. Als je het glas breekt, dan... nou ja, dan zal in ieder geval de verzekering verval- len, lijkt me, maar wat belangrijker is: je beschadigt het werk. Geen sprake van dat ze het opsturen naar een of ander laboratorium zonder kennis van de achtergrond van het werk en zonder exper- tise op dit gebied.’

‘Oké.’ Sebastian haalt teatraal zijn schouders op. ‘Maar wat dan?’

‘We zouden kunnen beginnen met iemand anders vragen, een andere deskundige, misschien zelfs een paar deskundigen, om er eens naar te kijken. Alleen kijken, door het glas heen. En ondertus- sen zouden we met de verzekeraar kunnen praten, uitleggen wat de situatie is, uitleggen dat er mogelijk behoefte is aan...’ Hij wil niet zeggen ‘tests’, wil niet toegeven op dat punt. ‘...nader onder- zoek, op een gegeven moment.’

‘En in de tussentijd,’ zegt Helena, terwijl ze haar benen over el- kaar slaat en dan weer naast elkaar zet, ‘zou je met Grace Haswell kunnen praten.’

Becker onderdrukt een gevoel van opwinding. ‘Nee, dat kan niet. Ik wil jou niet alleen laten...’

‘In mijn verzwakte toestand?’ zegt Helena lachend. ‘Jawel hoor, dat kan prima. Kom op, Beck, je staat te popelen om naar Eris te gaan, je had het tijdens de lockdown nergens anders over. En dit is de perfecte aanleiding. Het perfecte excuus.’

‘Misschien,’ zegt Becker voorzichtig, ‘als ik vroeg vertrek, op- schiet en binnen een dag weer terug ben...’

Hij werpt een blik op Sebastian, die zijn schouders ophaalt. ‘Ik vind het best. Ga gerust als je denkt dat het zin heeft. Ik vraag me alleen af hoe de Boze Heks van Eris Island hierbij kan helpen. Of denk je dat zij iets weet? Misschien is het bot wel van de stoffelijke resten van een van de kinderen die ze naar haar peperkoekhuisje heeft gelokt?’ Sebastian lacht om zijn eigen grapje.

Helena knipoogt naar Becker. *Dwaas.*

‘Nee, ik vind het een goed idee,’ gaat Sebastian verder. ‘Serieus. Je kunt twee vliegen in één klap slaan: die bottenkwestie ophelderen en haar persoonlijk laten weten dat we haar getreuzel zat zijn. Het wordt tijd dat ze Chapmans papieren overdraagt, samen met al het andere wat van ons is. Je kunt haar eraan herinneren dat de artistieke nalatenschap aan Fairburn is geschonken en dat zij niet bepaalt wat ze ons geeft en wat ze achterhoudt –’

‘Nou, strikt genomen,’ onderbreekt Becker hem, achteroverleunend op zijn stoel, ‘bepaalt zij dat wel. Zij is de executeur.’

‘Doe niet zo bijdehand,’ bijt Sebastian hem toe. Zijn joligheid is als sneeuw voor de zon verdwenen, en Becker moet zijn best doen om niet ineen te krimpen. Helena kijkt naar het tapijt. ‘Ze houdt dingen achter, toch? Papieren, brieven en mogelijk zelfs een paar kunstwerken. Het is van ons. Alles. Elk doek, elke schets, elke porseleinen kom die ze op haar draaischijf had, elke kiezel die ze op het strand oppikte en op een bepaalde manier neerlegde. Het is van ons. Alles wat met de artistieke nalatenschap te maken heeft, is van ons.’

Becker bijt op zijn tong. Hij wil dolgraag Chapmans papieren in handen krijgen. Er zaten een paar schriften bij de belangrijkste zendingen van kunstwerken aan Fairburn, maar er is nog veel meer materiaal dat nog nooit iemand heeft gezien. Becker weet uit interviews dat ze dagboeken bijhield, dat ze met andere kunstenaars over haar werk correspondeerde. Als Grace Haswell deze schriften, dagboeken en brieven afstaat, zal hij de eerste zijn die ze

leest. Hij zal de macht hebben om gestalte te geven aan hoe de wereld Vanessa Chapman ziet, hoe haar werk wordt gezien, hoe dat werk wordt gewaardeerd. Bij de gedachte alleen al wordt hij licht in zijn hoofd.

Maar Becker is van nature voorzichtig, en ook zachtaardig. Als er een manier is om aan die papieren te komen zonder Chapmans executeur (en goede vriendin) te bedreigen en te intimideren, dan kiest hij liever die weg.

‘Ik doe niet bijdehand,’ zegt hij uiteindelijk. ‘Je weet net zo goed als ik dat er nog niet is vastgesteld wat tot de artistieke nalatenschap behoort en wat niet –’

‘Jongens.’ Helena staat op, Sebastians uitgestoken hand wegwuivend. ‘Dit is allemaal heel interessant, maar volgens mij zien jullie het grotere geheel niet. Stel dat dit bot inderdaad van een mens blijkt te zijn, wat dan? Wat gaan jullie dan doen? Hoe gaan jullie dit spelen?’

‘Spelen?’ herhaalt Becker.

‘Beck, Fairburn zou op de voorpagina van elke krant in het land kunnen komen, in *The One Show*, op...’

Sebastians gezicht licht op, maar Becker is sceptisch. ‘Ik weet niet of het nou zúlk groot nieuws is, Hels,’ zegt hij. ‘Opmerkelijk, dat zeker, maar –’

‘Beck.’ Helena glimlacht hoofdschuddend naar hem. ‘Lieverd, denk na. Denk je niet dat de pers geïnteresseerd is in het feit dat er een menselijk bot is gevonden als onderdeel van een sculptuur van wijlen de grote, raadselachtige kluzenaar Vanessa Chapman? De Vanessa Chapman van wie de beruchte, overspelige echtgenoot al twintig jaar vermist is? Aangezien zijn lichaam nooit is gevonden?’

Soms, als Becker naar zijn vrouw kijkt, voelt zijn hart te groot voor zijn borstkas, zo boordevol bloed dat het zeer doet. Hij heeft alles wat hij zich maar kan wensen, en dat beangstigt hem, want het betekent (dat moet het toch betekenen) dat hij alles te verliezen heeft. Daarom is hij de laatste tijd zo angstig, zo gespannen. Hij heeft te veel geluk gehad, dat weet hij. Hij verdient dit allemaal niet.

Helena is bijna voorbij het bronzen beeld als ze abrupt blijft stilstaan, haar hoofd naar links draait en haar hand boven haar ogen houdt tegen het zonlicht. Iets heeft haar aandacht getrokken. Dan komen twee leverkleurigwitte pointers het tafereel binnendraafd, de komst aankondigend van Lady Emmeline Lennox. Haar tred is kwek en vastberaden, haar helm van grijze haren platina gekleurd door de zon. Helena draait haar lichaam naar de oudere vrouw toe, en vanuit Beckers gezichtspunt wordt het silhouet van de buik van zijn vrouw gekopieerd door Emmelines geprononceerde bochel.

Hij kan natuurlijk niet horen wat ze zeggen, en ook kan hij hun gezichtsuitdrukkingen niet goed zien, maar de venijnigheid waarmee Emmeline Helena's pols beetpakt en haar onnatuurlijk dicht

tegen zich aan trekt, is onmiskenbaar. Becker tikt fel tegen het raam, waarna de twee vrouwen hun hoofd in zijn richting draaien. Aarzelend steekt Helena haar vrije hand op. Emmeline laat haar pols vallen en draait zich van haar af.

‘Ouwe feeks,’ mompelt Becker. Hij gluurt over zijn schouder om te kijken of niemand hem heeft gehoord. Het is geen geheim dat Sebastians moeder en hij elkaar niet mogen, maar het zou te ver gaan als iemand hem op haar hoorde schelden. Hij overweegt Helena achterna te gaan om te vragen wat er gezegd is, om te controleren of alles goed met haar gaat, maar hij weet dat ze hem dat niet in dank zal afnemen. Ze kan er niet tegen om betutteld te worden. En zijn telefoon gaat trouwens ook weer.

Terwijl hij naar een bezorger luistert die de details bevestigt van een zending van twee aankopen die Sebastian voor de stichting heeft gedaan zonder zelfs maar met hem te overleggen, zoekt Becker op internet, niet voor het eerst, naar artikelen over Vanessa Chapmans echtgenoot, Julian Chapman.

Er is al geruime tijd weinig over hem geschreven. Het recentste artikel van enig formaat dat Becker kan vinden stamt uit 2009, een publicatie in *Tatler* met een profiel van Chapmans jongere zus Isobel. Het interview werd ogenschijnlijk toegezegd met het doel om ‘Julian weer in de publieke belangstelling te plaatsen’, hoewel het Becker opvalt dat een aanzienlijk deel van het stuk over Isobels nieuwe interieurontwerpbureau gaat. Toch staat er in de eerste paar alinea’s genoeg in over Julian.

Zodra je met mensen over Julian Chapman praat, zul je merken dat opvallend vaak het woord ‘duivel’ valt. De knappe man met de duivelse grijns, voor de duivel niet bang, in de ban van het duiveltje op zijn schouder. Als ik dit Isobel Birch voorleg, lacht ze. ‘Ja, dat klopt wel een beetje,’ zegt ze. ‘Hij kon zeker goddeloos

zijn.’ Ze zwijgt even. ‘Maar hij was wel een geliefde duivel. Iedereen was dol op hem.’

De vleugel in het perfect gerestaureerde landhuis van Birch in de Cotswolds staat vol fotolijstjes, en op veel foto’s prijkt haar dierbare grote broer: op de ene is hij aan het kajakken voor de kust van Cornwall, op een andere is hij op Royal Ascot, strak in het pak en knap als een filmster, op weer een andere zit hij zongebruind en lachend op een paard bij een schitterende zonsondergang in de savanne.

Kenia, vertelt Isobel. ‘Julian hield van Afrika. Het appelleerde aan zijn wilde kant. Hij en Celia [Gray, zijn geliefde] hadden plannen om daar te gaan wonen. Ze hadden een stuk grond gevonden waar ze een huis wilden bouwen, ze waren dolenthousiast.’ Birch knippert haar tranen weg. ‘En toen, in minder dan een jaar tijd, waren ze allebei dood.’

Gray kwam op oudejaarsavond 2001 om het leven bij een auto-ongeluk in Frankrijk. Een halfjaar later reed Chapman naar het Schotse eiland Eris om zijn ex-vrouw, de kunstenares Vanessa Chapman, te bezoeken. Hij keerde nooit terug van die reis. Hij noch zijn rode Duetto Spider 1600 is ooit teruggevonden.

Er zijn sinds die noodlottige autorit zeven jaar verstreken, lang genoeg om Julian ‘vermoedelijk dood’ te verklaren. Maar Isobel heeft nog niet alle hoop verloren. ‘Ik krijg nog steeds berichten van mensen die zeggen dat ze hem gezien hebben. Ik ben de hele wereld over gereisd, van Frankrijk en Bulgarije tot aan Zuid-Afrika en Argentinië, om sporen te volgen.’ Ze schudt verdrietig haar hoofd. ‘Ik weet dat het onwaarschijnlijk is. Hij hield van ons, en hoewel hij goddeloos kon zijn, was hij niet wreed. Maar ik kan de hoop niet opgeven. Zolang ik geen lichaam heb om te begraven, geef ik de hoop niet op.’

Als ik Birch vraag naar wat er volgens haar met Julian gebeurd

kan zijn, wordt haar blik donker. ‘We hebben geen duidelijk beeld van zijn laatste gangen. Vanessa beweert dat ze van niets weet. Ze was naar eigen zeggen niet op het eiland toen Julian daar vertrok.’ Naar eigen zeggen? Isobel schudt haar hoofd. ‘Meer kan ik niet zeggen. Wat ik wel weet, is dit: Vanessa heeft niet één keer gebeld of geschreven om te horen hoe wij, Julians familie, ons voelden in de eerste weken van zijn vermissing. Het leek haar niet te kunnen schelen waar hij was.’ Als ik opper dat Vanessa misschien in shock was of zelf rouwde, kijkt ze me met een spijtige glimlach aan. ‘Vanessa liet nooit veel emoties zien. Ik weet niet wat ze voelde, maar het zou me verbazen als het rouw was. Ik denk eerder dat ze opgelucht was om van hem af te zijn.’

In de alinea’s daarna spreekt de journalist met verschillende vrienden van Julian over hem en over Vanessa. Deze niet nader genoemde bronnen hebben het over Julians duivelse gevoel voor humor, zijn aantrekkingskracht, zijn levensvreugde. Ze komen met anekdotes over stierenrennen, de Ben Nevis beklimmen, van de Magdalen Bridge in Oxford springen bij de 1 meiviering. Vanessa is achtergrondruis: de mooie echtgenote, getalenteerd, serieus, ambitieus.

Als de journalist Julians financiële problemen en (veelvuldige) ontrouw ter sprake brengt, reageert zijn zus laatdunkend.

‘Ik zei toch dat hij goddeloos kon zijn? Hij was niet perfect. Maar hij was de ultieme vrije geest: hij was grappig en extravagant en nooit, maar dan ook nooit saai. Iedereen hield van Julian. Iedereen wilde bij hem in de buurt zijn.’ Ze zwijgt even en glimlacht dan. Er glinsteren tranen in haar grote bruine ogen. ‘Sorry, dat klopt niet helemaal: niet iedereen. Iedereen behalve zij.’

Vanessa Chapmans dagboek

(ongedateerd)

Mijn zwarte schilderij hindert me. Gisteren merkte ik dat ik niet kon werken als het vóór me tegen de muur van het atelier stond. Ik borg het op in het geheime kamertje, maar zelfs toen leek ik haar aanwezigheid nog te kunnen voelen. Ik ging het huis uit om eraan te ontsnappen, maar dat leek nog steeds niet genoeg, dus vertrok ik ook van het eiland.

Ik reed naar het vasteland en belde Julian vanuit de telefooncel op de parkeerplaats (de vaste lijn thuis ligt er alweer uit en ik vergeet steeds iemand te bellen om hem te repareren). Ik zei tegen hem dat hij niet moest komen. Ik zei tegen hem dat ik hem hier niet wil hebben.

Daarna ging ik naar de pub aan de andere kant van het dorp. Ik ging alleen in een hoekje zitten. Een minuut of tien later kwam er een man met me praten, een Amerikaan die op zoek was naar grafstenen. Het had iets met zijn voorouders te maken. Hij bood me een drankje aan. Ik wist dat als ik het aannam, ik het getij zou missen. Ik vertelde hem dat ik een getrouwde onderwijzeres uit Edinburgh was en dat ik ruzie had gehad met mijn man.

De seks was vanille, maar nog steeds zeer welkom.

Deze vrijheid is bedwelmend

Ik eet wanneer ik wil

werk wanneer ik wil

kom en ga wanneer ik wil.

Ik gehoorzaam aan niemand, alleen aan het getij.